

СГ:ИНФО

СПЕЦИЈАЛ

ИНФОРМАТОР ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ СТАРИ ГРАД

АПРИЛ 2018/БРОЈ 92

ЈЕВРЕМОВА УЛИЦА СУСРЕТА

📄 ГОВОРЕ И ПИШУ: ГОРАН МАРКОВИЋ, МИЛУТИН ПЕТРОВИЋ, БОРИС БЕЛИНГАР,
СУЗАНА ТРНИНИЋ, МИЛОШ МИЛОВАНОВИЋ, ЛАЗАРОС КИРИЗОГЛОУ, НАТАША
ПЕТРОВСКА, ВЛАДИМИР ЈОКИЋ, ИБРАХИМ ХАЏИБАЈРИЋ, МИША ЈАНКЕТИЋ,
АЛЕКСА ТОМАШЕВИЋ, НЕМАЊА БРАДИЋ, ЈЕЛЕНА ЖИКИЋ

ГРАДСКА ОПШТИНА
СТАРИ ГРАД

4

ИНТЕРВЈУ СА РЕЖИСЕРОМ
ГОРАНОМ МАРКОВИЋЕМ

**Нећете нас, упркос
свему, никада
уништити**

8

ПУТОВАЊЕ КРОЗ ВРЕМЕ
УЛИЦОМ ГОСПОДАРА ЈЕВРЕМА

**Прохујало
Јевремовом**

**10 Гости: Топла
добродошлица
за пријатеље из
иностраниства**

12

БОГАТ МУЗИЧКИ ПРОГРАМ
ЗА ПОСЕТИОЦЕ „ЈЕВРЕМОВЕ“

**Џез, поп, рок, дечији
хорови, бубњеви,
школски бендови...**

**14 Излагачи:
У „Јевремовој“
само добре
вибрације**

РЕКЛИ СУ О „ЈЕВРЕМОВОЈ“

**Милушин
Пејровић**
редитељ и в.д. директора
Установе културе „Пароброд“

У време екрана, аватара и друштвених мрежа, лепо је када комшије изађу на улице и друже се. Цвети су дан када се тротоари Јевремове разлију по целој улици, да се њима Београђани шетају, сусрећу, упознају, разговарају и заједнички дочекају још један април у Београду. Стари град као центар Београда, па тиме и центар Србије треба да предњачи у примени четврте технолошке револуције и буде лидер свега новог што нам цивилизација доноси, али такође и да даје пример како у овим временима нових медија људи могу бити пријатељи, суграђани, другари и на оне старе добре комшијске и дорђолске начине. УК „Пароброд“ је са поносом један од носиоца ове традиционалне манифестације. Ту смо са централном бином и концептом „Џезрезове“, ове године уз звуке наших драгих гостију из Новосадског Биг Бенда. Ту смо као и увек да у маниру савременог локалног центра културе нашим суграђанима и њиховим гостима пружимо добар провод, али такође да их подсетимо да је на ћошку Капетан Мишине и Јевремове Пароброд усидрен целе године са бројним ексклузивним културним садржајима.“

**Сузана
Трнинић**
новинарка О2 телевизије

Јевремова је једна од наших староградских најлепших улица, топла, пуна дрвећа, лепотица. Волимо те априлске дане кад све оживи од комшија, деце, музике, широких осмеха и не пропуштамо да прошећамо с децом, какво год да је време.“

**Милош
Миловановић**
новинар Н1 телевизије

Од када знам за себе, уче ме да је комшија најближи род. Такав однос су са првим суседима градили моји родитељи, баш као и баке и дедови пре њих. И то је једно од најлепших обележја нашег Дорђола и Старог града. Сигуран сам да управо због тога и људи из других делова Београда воле Стари град, али и да се они који дођу са стране, баш зато брзо одомаће. Када се Старограђани на Цвети нађу у „Улици сусрета“ - радујемо се једни другима, славио што смо ту. На најлепши начин представљамо и прослављамо наш завичај - Стари град! Помало ми је невероватно да је већ деценија прошла од прве „Јеврезове“, али када уживамо време лети. Посебно ме радује што су у карневал укључене и староградске школе и вртићи јер тако и наши клинци уче о свом крају и доприносе његовом најлепшем представљању. Надам се да ћу у Јевремовој, а и код куће, успети да пренесем својој деци тај лепо однос према суседима, о каквом сам учио од својих старијих. Срећан празник, мили Стари граде!“

Овде у нашем граду – Старом граду је све почело. Давно, још 1867. године када је на Цвети кнез Михаило Обреновић добио кључеве града Београда. Овај догађај представљао је почетак нове етапе – етапе која је водила ка слободи и потпуној самосталности. И зато је баш овде срце Србије, срце Београда.

Данас, овде живимо ми - Старограђани. Ми смо чувари преко 200 објеката који су од посебног значаја за историју свих нас... Међутим, ми чувамо и оно што се не види. О томе је најбоље писао Милорад Павић „Они данас који воле и познају овај град, не познају га на основу онога што су у њему видели или дотакли. Његов највећи и можда најлепши део је онај који је нетрагом нестао, па га више никада нећемо видети, снимити или додирнути. Али историји припада и онај њен нестали део, који се више никада неће моћи реконструисати, онај део историје који се налази у нама, а не у свету око нас.“

Али Стари град је много више од историје коју чувамо и када је не видимо. Стари град је много више и од локације на којој живимо, он је наш заједнички поглед на свет, он, како је то Момо Капор записао „у ствари и није град, он је метафора, начин живота“.

Живети на овим нашим староградским улицама значи бити у центру, значи бити на извору, али и први на удару. Тако је то одувек. Тако ће и остати. На овим улицама освајала се слобода. На овим улицама бранили смо право да свако има свој став. Бранили смо право на различитост

Пише: Марко Бастаћ,
председник општине Стари град

ДИВАН ДАН

**Нови почетак нам
је неопходан, како
због историје коју
не можемо да
додирнемо, али је
осећамо, тако из
због будућности која
долази и коју морамо
да учинимо бољом
од стварности коју
живимо**

која овде представља богатство. Доказ за то су католичке, јеврејске, исламске и православне богомоље које красе наш град - Стари град.

Данас је наш диван дан. Данас су Цвети. Већ десети, јубиларни пут их обележавамо у Јевремовој улици. Она се и овог пута претвара у оно што је Стари град одувек био и што ће заувек и остати – место дијалога, место разумевања, место сусрета.

На десету годишњицу „Јевремова – улица сусрета“ јесте и место новог почетка. Тај нови почетак нам је неопходан, како из одговорности према историји коју не можемо да додирнемо али је осећамо, тако из због будућности која долази и коју морамо да учинимо бољом од стварности коју живимо. То је наша обавеза, јер ту из нашег града, из Старог града ионако све почиње.

О томе је и Милан Младеновић певао:

*Размичеш завесе, гледаш обећани град
свешла се њале, шиња жеља у шеби
још увек ти ђаволи вире из рукава
и сваки нокаш крије ошров љубави
Исцићујеш заборав, обараш алиби
И бираш улоју као хаљину за вече
У пролазу те зајакне мирис ноћи и
каже*

*Пробуди се, њокрени се
Пробуди се, њокрени се
Ти си сав мој бол
Ти си сав мој бол*

Ти си мој град. Ти си Стари град. А Стари град је наш град. Зато срећан нам свима диван дан. И хвала вам што чувате Стари град. ☺

ФОТО БРОЈА
Стари Град - наш град

РАЗГОВАРАЛА НЕВЕНКА ГРОЗДАНОВИЋ

▶ ИНТЕРВЈУ СА РЕЖИСЕРОМ ГОРАНОМ МАРКОВИЋЕМ,
ДОБИТНИКОМ НАГРАДЕ „КЉУЧЕВИ ЈЕВРЕМОВЕ“

**НЕЋЕТЕ НАС,
УПРКОС СВЕМУ,
НИКАДА УНИШТИТИ!**

Обележавање прве деценије постојања манифестације „Јевремова – улица сусрета“ доноси и новину у виду увођења награде „Кључеви Јевремове“ која се додељује поводом Дана општине који се обележава на празник Цвети. Баш на Цвети, 6. априла 1867. године кнез Михаило Обреновић из руку Али Риза – паше добио је кључеве Београда, што се сматра почетком нове етапе у развоју наше државе, која као главне вредности има слободу и самосталност. Почев од

ове године, награда „Кључеви Јевремове“ додељује се грађанима Старог града за заслуге и постигнуте резултате у теоријском и практичном раду у промоцији слободе, разумевања, једнакости, толеранције и сарадње међу људима.

Сто година од завршетка Великог рата, педесет година од великих студентских немира и у новом „историјском тренутку“ који никако да прође, награда „Кључеви Јевремове“ додељује се Горану Марковићу. Ову награду господину Марковићу

доделе су његове комшије Старограђани – Милутин Петровић, редитељ, Драгољуб Петровић, новинар, Милена Рајковић, виолинисткиња, Вељко Лалић, новинар и Марко Бастаћ, председник општине Стари град.

Уместо детаљног образложења, за оне ретке који нису расли уз филмове Горана Марковића и за оне који су из тих филмова извукли погрешне закључке, разговарали смо са Гораном Марковићем о ванвременским порукама које шаљу његови

филмови, које су примењиве и актуелне чак и неколико деценија након што су настајале. О томе како филмови овог редитеља не старе и како се не заборављају, можда најбоље сведочи чињеница да је 21. марта у Југословенској кинотеци поновљена премијера првог Марковићевог филма „Специјално васпитање“. Реч је, наиме о дигитално рестаурираној верзији омиљеног филма многих генерација, који је снимљен пре 41 годину.

– Врло сам задовољан јер рестаурацијом, филм „Специјално васпитање“ постаје оставштина и постоји могућност да се поново пушта у биоскопима. План је да се реконструише и други мој филм „Национална класа“. Југословенска кинотека направила је списак од 100 најбољих филмова и на том списку се налази мојих седам филмова, тако да ће вероватно још неки да уђе у селекцију за реконструкцију. То је врло битно зато што филмови нестају, од таквог су материјала да се после извесног времена претварају у прах и пепо. Због тога је потребно да се претворе у нови медиј, да би опстали. Цивилизоване земље, као што је рецимо Француска, имају аудио-визуелни центар који се зове Фина, у ком се све што се појави у аудио-визуелним медијима на релативно једноставан начин снима и задржава у дигиталном облику. То је врло важно јер су сви ти материјали белег у протоку времена, цивилизацијски белег. Битно је да се уведе обичај да се ствари чувају, да наредне генерације не би биле лишене прошлости. Много младих људи је отишло из ове земље и то оних факултетски образованих. Најбољи део омладине је отишао одавде. Ако се прекине нит са прошлошћу, а остану само људи који немају од чега да науче, бојим се да ћемо бити јако осакћањени. Доћи ћемо у ситуацију да у жижу интересовања и на власт долазе неки људи који ће бити много мање вредни од ових што су побегли.

Да ли се и демократија исељава са онима који одлазе из Србије или она никад ни није сјановала овде?

– Они који одлазе исељавају наду у демократију и наду у цивилизован

начин живота. Својим одласком, шаљу поруку да Србија није земља за људски живот, није за демократију, није за цивилизацију, није за владавину права, нити за поштenu конкуренцију, није за памет него је за власт, за моћ, за угњетавање људи. Та је порука врло јасна и немамо ми шта томе да додамо. Можемо само да се жалимо и кукамо над тим што наш народ полако нестаје. Наталитет нам је грозан, а и ови што се роде – беже одавде! То значи да ћемо ми за извесно време нестати или ћемо бити статистичка грешка. Тада ће бити касно.

За „Вариолу веру“ сје рекли да није прича о епидемији већ о сјању у друштву. Мислите ли да је наше друштво моћуће лечити и излечити?

– Та епидемија се десила '72. године и брижљиво је скривана од јавности. Ја сам тек десет година касније снимео филм и схватио да је

„Док год држава држи у тајности своје проблеме и док год се ствари од људи скривају, прикривају, фалсификују, док год се лаже, а не говори истина, ствари постају малигне! Ја мислим да је за елементарно здравље потребно говорити истину

епидемија скривана зато што је откривала све слабости друштва и државе. Док год држава држи у тајности своје проблеме и док год се ствари од људи скривају, прикривају, фалсификују, док год се лаже, а не говори истина, ствари постају малигне! Ја мислим да је за елементарно здравље потребно говорити истину. Пре свега, за сваког човека је веома важно да говори о себи истину. Не говорим о овима што лажу па се користе од тога, говорим пре свега о онима који себе лажу. Људи треба да се окрену истини која ће их ослободити. Колико год то било тешко, ако погледате истину у очи, одмах се ослобађате масе ствари које вас притискају ма какве оне биле.

Прича о вариоли је била прича о прикривању истине, а то је јако типично и за ово време. Дакле, у истини лежи лек за друштво и за појединца.

Пера Трша из „Специјалног васпитања“ је симбол заборављене генерације. Колико ми као друштво (не) разумемо данашње клинце?

– Припремајући се за тај филм, покушавао сам да схватим шта је то деликвенција и разумео сам тад да је то последица нечега што је много раније начињено. Једном детету које је у васпитни дом доспело са провалном крађом, много је пре тога одузето оно што му је најпотребније, а то је љубав. И оно је пронашло криви пут како би покушало да дође до љубави. Један пријатељ ми је то појаснио испривавши причу о децетима који жуде за љубављу и немају други начин осим да купе љубав. Тако један дечко оде на аутобуску станицу и изцепари некога и са тим новцем купује љубав тако што ће своје другаре да одведе на колаче. А ти другари такође морају да купе љубав тако што ће да оцинкаре друга. Реч је о

искривљеној путањи коју је тешко исправити.

Провео сам век на факултету као професор и много био у контакту са младим људима. Прво правило у раду са младима јесте да их слушате, да немате претенциозну позу која сугерише да сте ви важнији од њих и да је језик који ви говорите бољи од њиховог. Кад млад човек осети да га слушате и да стварно поштујете оно што говори, он може с вама да комуницира, успостави везу и каже шта је његов проблем.

Ко су и какви су данас слепи илузици и куда илови овај брод?

– Та метафора коју је осмислио сценариста Вуле Журић за филм „Слепи путник на броду лудака“ је доста примењива на ово време. Реч је о причи о Петру Кочићу који је умро овде у Београду, у лудници „Губаревац“. Интересантно је да је 1916.

године, када се прича одвија, Србија била потпуно на коленима. Цела Влада и Војска су биле ван земље, на Крфу. Земља је била поробљена, а једна душевна болница, каква је „Губаревац“, је била последња оаза слободе, што је парадоксално – да једна лудница буде бастион одбране. Ту су били сјајни лекари, они који су започели психијатријску праксу у Србији. „Губаревац“ се налази у кругу Клиничког центра. Саму зграду, прву у европејском, а не турском, оријенталном стилу, подигао је кнез Михаило. Ради се о веома лепој згради, само што се она данас налази у стању распада. Тамо не сме да се уђе, јер имате утисак да ће да се сруши степениште, по поду се налазе лекар-

Они који одлазе исељавају наду у демократију и наду у цивилизован начин живота

ски налази, историје болести старих 100 година... Бисер архитектуре, важна историјска зграда, прва душевна болница на Балкану, а запуштена до скандалозне мере – то је права слика времена у коме живимо.

Пола века је прошло од '68. Шта је остало, а шта другачије у Србији?

- Све је другачије! Те године сам у јуну месецу дошао на ПМФ, где су биле у жељу демонстрације. Љубиша Ристић, тадашњи студент, а касније, нажалост, председник ЈУЛ-а, држао је ватрени говор, млади су га слушали и били спремни на прекрет, на било какву акцију. Те године је настала планетарна епидемија омладинских побуна глобалних размера, код нас, у Европи, Америци... цео свет је кључао од жеље младих да победе хипокризију и лаж. Данас су времена апсолутно другачија, нема ни трунке жеље за побуну, а хипокризија и лаж владају свуда, не само код нас, где је стварно екстремно, него и у свету. Пре две године је Оксфордски речник за реч године прогласио израз „накнадна

истина“, односно истина која трпи промене. Данас имамо такве дигиталне могућности да је апсолутно могуће фалсификовати све. Читао сам негде како су до те мере скинули глас и мимику Барака Обаме да су направили видео говора који он никад није одржао. Дакле, све је могуће, а истина постаје замагљена ствар, што отвара огроман простор за манипулације. То значајно разликује '68. од 2018. године, зато што нема ко да брани истину и побуни се против лажи.

О шовалистичаризму шта говорили као о свом највећем непријатељу. Да ли је то и даље тако?

- Ух, и те како. Данас тоталитаризам цвета! Ми смо у некој врсти праве диктатуре, трпимо терор. Нисам веровао да ће после 5. октобра доћи ово. Веровао да ће после 5. октобра доћи нешто друго. Нисам веровао да ће се притисак на људе и ауторитативна власт вратити таквом силином. Већ сам помало изгубио наду да ће се то икада променити, али с друге стране, ипак верујем да је судбина ауторитативних система таква да се увек уруше изнутра. Кад се најмање надате, сруше се као кула од карата. За време Милошевића, правио сам документарне филмове о демонстрацијама '96. године под називом „Полудели људи“, а пред сам пад Милошевића сам правио филм о побуњеницима, индивидуалним случајевима побуњеника. Тај филм се звао „Неважни јунаци“. Док сам снимао те усамљене људе, те својеврсне самураје, схватио сам да је кључни тренутак за човека – тренутак у ком остане сам и побуни се сам! Та побуна је индивидуални чин. Не ради се о маси, о уличним демонстрацијама. Важно је да се човек сам у себи побуни.

Да ли је највећа претња по нормалност равнодушје?

- Људи су равнодушни, убијени, парализани – мрачна сила која тренутно влада нама, преузела је све прерогативе друштва, не само медије, преузела је све – од врата до врата. Причали су ми људи шта се све дешавало у овој последњој изборној кампањи, колико је било

Горан Марковић, комшија из Јевремове

притисака, страха, људи су били уплашени. Посебна мета су били стари, беспомоћни и преплашени људи. Али... једног тренутка човеку је доста, па чак и ако је стар!

У аутобиографском, култном филму „Тишо и ја“ описан је мали аутокрај. Како данас изгледају „мали Вучићи“?

- То су људи који су прихватили нови систем вредности који не подразумева застареле појмове као што су поштење, част, истина. Они су прихватили свет у коме је легитимно лагати, користити политичку моћ зарад богаћења – од мученика који то раде за сендвич, преко оних који то раде да би добили посао иако нису квалификовани, па до оних који желе много више, који теже богатству. Сви они су апсолутно уверени да темељне вредности друштва не служе ничему, да основне ствари које се тичу морала не треба узимати у обзир. Моја наивна представа о томе како се супротставити свему томе јесте да изврстан број људи, који држе до себе, почну да живе супротно, да почну да живе у оквирима моралних начела које су сами себи задали, који нису у програмима

Схватио сам да је кључни тренутак за човека – тренутак у ком остане сам и побуни се сам!

опасан тренутак јер имате људе који почињу да живе аутистично, потпуно одвојено од реалности, мислећи да, ако се затворе и закључају у своје станове и не комуницирају ни са каквим спољним светом, да ће их то спасти. То их наравно неће спасти и то не води ничему. То је погубна последица ове политичке ситуације и политичког тренутка по наш народ. Тако да је потребно изаћи на улице, изаћи на тргове, изаћи и комуницирати с људима, бунити се, протестовати. Јако је битно да људи схвате да постоји могућност побуне против овог поретка ствари. Не говорим о нередима, већ о могућности личне побуде против поретка ствари, да људи схвате да је могуће да нешто предузму у вези свог живота.

Како је могуће да људи функционишу у њим својим микрокосмосима и ићи околишту око себе? Како остати слободан?

- Кућни притвор на који људи осуђују сами себе је наногица, коју су сами себи прикачили. Понекад се и ја тако осетим и онда брзо изађем на улицу. Често прођем баш Јевремовом, мојом улицом, зато што је то једна баш лепа улица. Има онако баш свашта. Има нажалост много кафића, много више него неких других ствари, али ту и тамо има јако лепих ресторана и радњи, лепих хаустора. Ја сам страшно везан за овај крај. Моји баба и деда су рођени у Београду, ја сам рођен у згради у којој се некад налазио „Руски цар“. Моја бака, по мајци, је живела у Јевремовој. Један период живота сам становао у

Имате људе који почињу да живе аутистично, потпуно одвојено од реалности, мислећи да, ако се затворе и закључају у своје станове и не комуницирају ни са каквим спољним светом, да ће их то спасти. То их наравно неће спасти и то не води ничему

Царице Милице у заједничком стану који сам описао у филму „Тито и ја“, а касније смо се преселили у Доситејеву, па у Цара Уроша, а први пут сам имао своју собу у 34. години када сам купио један атеље у Дубровачкој и касније сам тај атеље заменио за садашњи стан у Јевремовој. Тако сам ја путовао кроз општину Стари град, коју зovem својим завичајем. Осећам стварно овај крај као свој завичај и често побегнем из куће и шетам овим улицама. Чак 95% својих филмова, снимio сам у Београду и сваки пут кад изађем, пролазим поред места и објаката у којима сам снимао филмове. Сви моји пријатељи, рођаци, па и љубави смештени су у тим зградама и улицама. Нераскидиво сам везан за Стари град.

Коју бисте поруку послали комшијама, Старограђанима и Београђанима?

- Свако ко има мало времена, нека се прошета Јевремовом, неком другом дорћолском улицом или неком улицом у близини Кнез Михаилове и да погледа мало зграде и схвати да су некад људи много труда, укуса и својих пара улагали у то да овај град буде леп. То што ће неко да украде и направи нешто наказно, не значи ништа. Он ће гледати кроз свој прозор са презиром ове људе који имају укуса и сматрају да вреди живети цивилизовано, али тај неће бити срећан. Мислим да треба гледати град, стално га треба гледати. Ја то радим сваки дан и сваки дан откријем по неки нови део на ороулим фасадама. Рецимо, на углу Јевремове и Улице Риге од Фере постоји једна лепа зграда, у којој је становао Оскар Давичо у којој се дешава сиже његовог романа „Песма“. Ту се виде рупе од гелера из Другог светског рата. Чак и на мојој тераси постоји рупа од метка, поред које ја седнем и уживам читајући књигу. То ми говори да је Београд град који је толико пута рањаван и опет опстаје. Упркос свему, налази се на прекрасном месту и има своју богату историју. То је порука Београда: „Нећете нас упркос свему никада уништити!“ ☺

ПИШЕ БОРИС БЕЛИНГАР

Ⓞ Некадашњи Доситејев лицеј,
данашњи Музеј Вука и Доситеја

▶ ПУТОВАЊЕ КРОЗ ВРЕМЕ УЛИЦОМ ГОСПОДАРА ЈЕВРЕМА

Прохујало Јевремовом

Јевремова улица једна је од најстаријих и најзначајнијих београдских улица – и по годинама и по споменицима културе и по бројним личностима које су ту живеле, радиле и обележиле историју нашег града.

Најстарији објекат у Јевремовој је свакако Бајракли-џамија која датира још из XVII века, а по којој је заправо у то време и данашња Јевремова улица првобитно носила назив – „Барјакли гасе“ како је бележе Аустријанци, или једноставно Џамијска, како су је звали Београђани почетком XIX века. Подигнута је пре 1688. године, када је по први пут и означена на плану Београда и тада се звала Чокаци хаџи-Алије џамија. За време друге аустријске окупације (1717-1739) Бајракли џамија је претворена у католичку цркву и служила је у ту сврху све до поновног турског преузимања Београда од

Аустријанаца 1739. године, после чега је 1741. године поново обновљена као џамија. Након одласка Турака из Београда било је још неколико џамија које су касније порушене, а Бајракли-џамија је 1868. темељно обновљена и преостала као једина активна џамија у Београду све до данашњих дана. Као споменик културе од великог значаја налази се под заштитом државе од 1946. године.

Најзначајнији споменик културе у Јевремовој улици је Доситејев лицеј. Саграђен је средином XVIII века као задужбина Реис-ул-Кутаб-хаџи Мустафе са типичним обележјима оријенталне архитектуре на нашим просторима. Крајем XVIII века у тој кући налазио се Француски конзулат, а 1809. године у њу се усељава Велика школа. Након пропасти Првог устанка, зграда се враћа у посед претходних власника, а касније постаје

власништво трговачке породице Кутула. Зграда је после Другог светског рата потпуно рестаурирана и у њој се од 1949. године налази Музеј Вука и Доситеја, и као споменик културе од изузетног значаја налази се под заштитом државе.

Преко пута Доситејевог лицеја, у данашњој Јевремовој 22, налазила се првобитна Југовићева Велика школа. Она се састојала из два дела - старије дворишне куће саграђене између 1789. и 1804. године, и уличне куће која вероватно датира око 1862. године. У старијој, дворишној кући 30. септембра 1808. године Доситеј Обрадовић је уз присуство Правитељствујушћег совјета отворио Велику школу, тадашњу прву вишу школу у Србији. Године 1809. Велика школа сели се у већу и конфорнију зграду Доситејевог лицеја, а након пропасти Првог устанка Југовићева Велика школа такође постаје

власништво Турака. Године 1841. ову зграду купује Александар Карађорђевић, тада ађутант кнеза Михаила и у њој кратко станује, све до 1842. године, када је изабран за кнеза. Осим истакнутих личности и историјских догађаја који су у вези са овим објектом, ова зграда је значајна и као једна од најстаријих сачуваних из XVIII века и налази се под заштитом државе.

Прва комшиница Доситејевог лицеја је кућа познатог трговца Милоја Божића у Јевремовој број 19. Зграда која више није у духу пређашње оријенталне архитектуре и наговештај новог времена, које се већ наслућивало те 1836. године када је и подигнута. Пуну славу кућа заправо постиже тек у XX веку - прво када се у њу усељава са атељеом и станом чувени вајар Тома Росандић, а касније и када постаје сликарска кућа у којој су становали и стварали многи познати ликовни уметници. Године 1951. Божићева кућа је адаптирана у Музеј позоришне уметности.

У простору око Доситејевог лицеја налази се још један меморијални споменик културе - кућа Драгомира Арамбашића у Јевремовој број 20. Подигнута је 1906. године по пројекту архитекте Бранка Таназевића. Истакнути вајар Арамбашић познат је по бројним фасадним скулптурама у Београду, а прославио се својим делом Буђење испред Уметничког павиљона Цвијета Зузорић.

Зграда која се посебно истиче својом лепотом смештена је у Јевремовој на углу са Краља Петра. Ради се о кући Михаила Ђурића, председника Трговачке коморе. Изграђена је 1910. године по пројекту архитекте Јована Новаковића, као један од успешних примера београдске сецесије. Ђурићеву кућу красе бројни стилизовани фолклорни мотиви са средњовековних задужбина, а њен угаони положај и лепоту објекта некада је наглашавала купола на врху зграде.

У Јевремовој улици налазе се још бројни значајни објекти о којима би могло бити доста речи и о чему су већ написане књиге, али се свакако морају бар поменути: Дом породице Павловић подигнут 1882. године у Јевремовој 39, затим Кућа породице Владисављевић на углу Јевремове и

Ⓞ Бајракли џамија и кућа
Михаила Ђурића,
30-их година
прошлог векаⓄ Зграда Установе културе „Пароброд“
за време Другог светског рата

Доситејево првобитно саграђена 1902. године да би наследници породице на истом месту 1936. подигли складну вишеспратницу у духу модерне, кућа на углу Јевремове и Француске у којој је живео Никола Пашић, угаона

палата насупрот Калемегдана у Јевремовој 2 подигнута 1931. године по пројекту познатог архитекте Милана Секулића и зграда Првог паробродског друштва на углу Капетан Мишиће и Јевремове. Ⓞ

ТОПЛА ДОБРОДОШЛИЦА ЗА ПРИЈАТЕЉЕ ИЗ ИНОСТРАНСТВА

Карактер добрих домаћина и надалеко познато гостопримство Старограђана негује и општина Стари град развијајући пријатељске односе са многим градовима и општинама из региона и Европе

Лазарос Киризоглоу,
први човек солунске
општине Ампелокипи
Менемени

Ибрахим Хаџибајрић,
начелник општине
Стари град у
Сарајеву

Владимир Јокић,
председник
општине Котор

Наташа Петровска,
градоначелница
Битоља

Братске општине Старог града су тако већ годинама солунска општина Ампелокипи Менемени, кипарски Лимасол, македонски Битољ, пољски Лублин, словеначки Хоче - Сливница, црногорски Котор, а од прошле године и сарајевска општина имењакиња – Стари град.

Према речима председника солунске општине Ампелокипи Менемени, Лазароса Киризоглоуа, прошлогодишња посета делегације ове грчке општине Старом граду, оставила је само позитивне утиске и оптимизам за будућност и перспективу сарадње.

Неоспорно је да се ради о веома значајној иницијативи председника општине Марка Бастаћа, који је доказао да је његова примарна брига развој региона и просперитет његових грађана. За општину Ампелокипи - Менемени је од великог значаја ово поновно активирање братимљења

Лазарос Киризоглоу, председник солунске општине Ампелокипи Менемени

Срце смо главних градова наших земаља, место сусрета људи из целог света и место одакле све почиње

Ибрахим Хаџибајрић, Начелник сарајевског Старог града

Неоспорно је да се ради о веома значајној иницијативи председника општине господина Марка Бастаћа, који је свежим идејама и вољом за рад доказао да је његова примарна

брига развој региона и просперитет његових грађана. За општину Ампелокипи - Менемени је од великог значаја ово поновно активирање братимљења – рекао је Лазарос Киризоглоу, подсећајући да су две општине потписале споразум о братимљењу давне 1993. године.

Ове године делегација наше општине ће током боравка у Београду учествовати и на „Регионалној конференцији о културним и историјским перспективама за развој туризма“. Верујемо да наше учешће на конференцији у организацији општине Стари град у сарадњи са Централно-европском иницијативом, ствара нове културне и историјске перспективе развоја, што се у потпуности слаже са циљевима нашег братимљења и пријатељства – каже господин Киризоглоу.

За председника општине Котор посете Старом граду нису само службена обавеза, него и повратак у град у ком је, како каже, провео најлепше, студентске дане.

Посебно је значајно имати сарадњу са општином као што је Стари Град која отвара реалне могућности за озбиљну регионалну повезаност

Наташа Петровска, градоначелница Битоља (Македонија)

Имате срећу да обележавате Дан општине у пролеће, јер је Београд тада најлепши. Манифестација „Јевремова –улица сусрета“, најбоље дочарава тај весели, пролећни Београд у правом смислу речи - град сусрета, град пријатељстава, град уметника, град који заувек остаје у срцима оних који бар једном прошетају његовим улицама – поручује први човек Котора, Владимир Јокић, додавши да су наше две општине генерацијама уназад, и пре формалних побратимских веза, повезали наши грађани – Которани, постајући академски грађани, а Београђани проводећи летње дане у Котору. И једне и друге повезале су

Манифестација „Јевремова –улица сусрета“, најбоље дочарава тај весели, пролећни Београд у правом смислу речи - град сусрета, град пријатељстава, град уметника, град који заувек остаје у срцима оних који бар једном прошетају његовим улицама

Владимир Јокић, председник СО Котор

најлепше успомене, неке дивне летње и студентске љубави и створиле трајне везе.

Нова градоначелница македонског Битоља, Наташа Петровска истиче велико задовољство сарадњом двеју општина, које „са аспекта културе и архитектуре имају исту душу“.

Посебно је значајно имати сарадњу са општином као што је Стари Град која отвара реалне могућности за озбиљну регионалну повезаност која може да продуцира солидне ефекте на економском, културном и развојном плану – каже за специјално издање

Информатора општине Стари град госпођа Петровски.

Сарадња сарајевског и београдског Старог града озваничена је крајем прошле године. Начелник сарајевског Старог града, Ибрахим Хаџибајрић каже да ове две општине, као најстарије у престоницама Босне и Херцеговине и Србије, треба да буду пример регионалне сарадње земаља суседа.

Нас повезује наша богата вишевековна традиција, историја и култура, али и тежње да наше општине буду лидери у културном, економском и сваком другом смислу. Срце смо главних градова наших земаља, место сусрета људи из целог света и место одакле све почиње. То је велика част, али и обавеза да оправдамо имиџ који имамо. Зато се надам да ће Стари град Сарајево и Стари град Београд убудуће сарађивати још јаче, те размењивати и реализовати заједничке пројекте ради нашег обостраног напретка – рекао је уочи празничне посете Београду начелник Хаџибајрић. ☺

РСГ

BOГAT МУЗИЧКИ ПРОГРАМ ЗА ПОСЕТИОЦЕ ЈУБИЛАРНЕ „ЈЕВРЕМОВЕ“

ЏЕЗ, ПОП, РОК, БУБЊЕВИ, ДЕЧИЈИ ХОРОВИ, ШКОЛСКИ БЕНДОВИ...

З а јубиларну, десету „Јевремову – улицу сусрета“, организатори су припремили многа изненађења. Музичко-сценски перформанси се ове године одржавају на три бине!

Као и претходних година, џез концерт „Новосадског биг бенда“ отвара главну, „Пароброд“ бину на углу Јевремове и Капетан Мишине улице. „Новосадски биг бенд“ основан је 2003. године од стране професионалних и реномираних џез и поп музичара Новог Сада, са жељом да испуни празнину насталу гашењем Плесног оркестра РТВ Нови Сад, те да настави

Прошлогодишњи наступ Тање Јовићевић и „Интермецо квартета“

своје вишедеценијске каријере одсвирао више од шест хиљада концерата на свим континентима. Очекујемо прави „путујући земљотрес“ и енергију која ће подићи на ноге све генерације.

Са дечије бине, која носи назив вртића поред којег ће бити смештена - „Лептирић“ најмлађим гостима „Улице сусрета“ ће се песмом обратити чувени београдски дечији хор „Колибри“, који је већ 55 година јединствен по препознатљивој култури певања, дирљивој дечијој интерпретацији и високо професионалном односу и бескрајној љубави према музици. Жуте мајчице и гласови малених славуја ове године боје Јевремову улицу младалачким духом.

Вокално инструментални састав „Небоград“ састављен од талентованих младих музичара са аутизмом, који буди најтоплије емоције свих који их слушају, наступа на дечијој бини код вртића „Лептирић“.

Са „Мокрањчеве бине“ на углу Јевремове и Доситејеве улице, одјекују звуци младости Старог града, јер школски бендови основних и средњих школа са наше општине показују своју страст према музици. ☺ РСГ

За џез свирку испред „Пароброда“ задужен је Биг бенд

традицију оркестарског музицирања Новог Сада на пољу џез, поп, филмске и опште сценске музике. Током протеклих 15 година рада оркестар је приредио 360 концерата на готово свим културним манифестацијама и фестивалима у земљи и региону.

Прослава се наставља наступом „Интермецо квартета“, женског гудачког састава који од '99. заузима место лидера у извођењу рок обрада смелим и иновативним аранжманима препознатљивих нумера омиљених страних, а све чешће и домаћих бендова. Жанровска разуђеност, љубав према нечему што није само класична музика као и потреба да се та и таква музика изводи на класичним инструментима, чини „Интермецо квартет“ различитим од других састава сличног типа. Репертоар по коме су познате широј публици

Чувени бубњар Драгољуб Ђуричић

Препознатљиве жуте мајчице хора „Колибри“

својеврсна је шетња кроз различите музичке правце: од Баха, Моцарта, преко џез стандарда, па до музичке група и извођача као што су Стинг, Металика...

Прославу десетогодишњице манифестације „Јевремова – улица сусрета“ зачиниће перкусиониста Драгољуб Ђуричић и бубњари који годинама доказују да бубањ и те како може да буде солистички и водећи инструмент. Ђуричић је током

ЈЕВРЕМОВА УЛИЦА СУСРЕТА

Драги наши Старограђани,

Ове године славимо јубилеј, десет година од када Дан Градске општине Стари град и празник Цвети обележавамо манифестацијом „Јевремова – улица сусрета“.

Очекују вас преко 150 излагача, дефиле аутомобила, награде за најбоље међу нама, спортске игре, клоунови, гости из иностранства...

ПРОГРАМ:

◆ Од 13 часова – највеселији карневал, дефиле најмлађих Старограђана са маскама

Бина „Пароброд“, испред УК „Пароброд“:

- ◆ Од 12 часова – Биг бенд
- ◆ Од 14 часова – Интермецо квартет
- ◆ Од 17 часова – староградска игранка уз ВИС Лимунаду
- ◆ Од 18 часова – Драгољуб Ђуричић и бубњари

Бина „Мокрањац“, угао Јевремове и Доситејеве:

- ◆ Од 14 часова – најбољи школски рок и хип-хоп бендови са Старог града

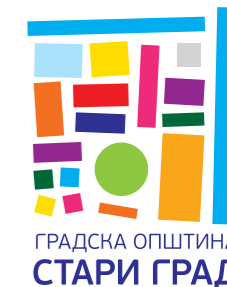
Бина „Лептирић“, код ПУ „Лептирић“

- ◆ Од 14 часова – Дечији хор „Колибри“, Глумачка трупа „Дечији кабаре“, ВИС Небоград

Смех, забава и добар провод су загарантовани.

Ту су и изненађења... Дођите и ви, да заједно из Јевремове пошаљемо само добре вибрације.

НЕДЕЉА
1. АПРИЛ 2018.
ОД 12 ДО 20 ЧАСОВА
Чекамо вас...

ГРАДСКА ОПШТИНА
СТАРИ ГРАД

У „ЈЕВРЕМОВОЈ“ САМО ДОБРЕ ВИБРАЦИЈЕ

Више од 170 излагача представља своје активности и своје производе у „Улици сусрета“

У Цветној недељи Јевремова, једна од најлепших дорћолских улица, бременита посетиоцима, сјајним учесницима и разноврсним излагачима, постаје центар карневалске феште – народног празника који слави сусрете, дружење, уљудност и комшијску слогу, уз препознатљиви староградски шмек.

Захваљујући богатим забавним садржајима пријемчивим свим генерацијама и бројним излагачима који се баве различитим делатностима, а њих је сваке године све више и више, наравно у години јубилеја највише – рекордних 170, свако може да пронађе нешто за своју душу! Од уметничких рукотворина, разноврсне хране, пића и шарених слаткиша, преко веселог и разнобојног карневала клинаца из вртића, атрактивних игара културно-уметничких друштава, престављања спортских клубова, мноштва оркестара, цез и рок бендова, наступа хорова, плеса и игре, песме и ручних радова наших драгих пензионера, до дефилеа од тајмера и уличних перформанса доктора кловнова...

– Манифестација је феноменална и већ неколико година учествујемо. Грађанима увек омогућимо учешће у радионицама практичних извиђачких вештина, а најзанимљивије је везивање чворова. До сада смо успешно сарађивали и са члановима „Црвеног крста Стари град“ који нам се спонтано прикључују у презентацијама – каже Алекса Томашевић из Одред извиђача „Васа Чарапић“, једног од учесника јубиларне „Јевремова“.

Попут извиђача и староградски спортски клубови су годинама у фокусу јавности када представљају своје активности. Председник Савеза спортова Стари град Миша

⊕ Чланови Удружења „Стари град 50+“ вас позивају на плес

Јанкетић каже да су скоро сви клубови, чланови савеза, на Цвети у „улици сусрета“.

– Како велики број локалних спортских клубова има бесплатне школе спорта за децу, „Јевремова“ је прилика да се та понуда представи нашим комшијама, родитељима и

⊕ Председник Спортског савеза Стари град, Миша Јанкетић: Сви локални спортски клубови су ту!

деци – каже Јанкетић и подсећа да се захваљујући сарадњи наше општине и Савеза спортова већ успешно реализују бесплатна школа кошарке и рукомета за основце на Старом граду.

– Деци не треба много да би се заинтересовала и заволела спорт, а наша обавеза је да им спорт учинимо доступним. Због тога су спортски клубови сваке године овде – додаје Јанкетић и објашњава да ће спортисти уз реквизите и опрему, присутнима показати основе разних спортова – од рукомета, кошарке, фудбала и ватерпола, преко фитнеса и борилачких вештина, до пливања, веслања и роњења.

Неуморни и енергични чланови организације „Стари град 50+“, позивају вас да им се придружите у плесу.

– Ово је сјајна прилика за окупљање Старограђана и њихових удружења. И ове године организујемо плесно дружење и окупљање волонтера под називом „Ко некад у 8“. Реч је о играма по узору на 50-те, које организујемо у КЦ Београд. Пуштамо и 60-те, Rock 'N' Roll, Swing i Twist, а поента је у игри – прича Јелена Жикић из НВО „Стари град 50+“ и најављује „Coffee & Conversation“ – учење енглеског уз особу која не зна српски језик.

– Представићемо и програм „Смех и јога“ – вежбе дисања, смеха без разлога, односно вежби које подстичу смех. Такође, наши пензионери и ове године излажу рукотворине – ручне радове, честитке, графике које су правили на креативним радионицама – најављује госпођа Жикић.

⊕ Удружење „Сачувајмо Цетињску и Зетску улицу“ са јастуцима, симболима борбе против ноћне буке

То је прилика да се посетиоцима представе програми који разна удружења реализују. Ово нам је други пут да учествујемо. Наш циљ је борба против буке и желимо да покажемо грађанима да нису сами у овом проблему. Наш симбол су јастуци и они су наша декорација која симболично показује борбу против свеприсутне буке – поручује Немања

⊕ Млади извиђачи подучавају посетиоце својим вештинама

„Јевремова – улица сусрета“ је већ одавно прерасла локалне оквире поставши узор многим како се организује једна урбана манифестација. – Допада нам се што у „Јевремовој“ постоје програми за све генерације.

Брадић у име Удружења „Сачувајмо Цетињску и Зетску улицу“.

Надамо се да ћемо и ове године заједно са излагачима и посетиоцима успети да створимо бројне „цветне“ и позитивне утиске. ⊕ РСГ

ЈЕВРЕМОВА УЛИЦА СУСРЕТА

НЕДЕЉА, 1. АПРИЛ 2018.

Пријатељи „Јевремове улице сусрета“:

Медијски партнери:

